



## *110. výročí založení střední školy ve Slavkově*

U příležitosti tohoto výročí je třeba připomenout, že škola prošla několika názvy a měla několik zřizovatelů.

Její první název v roce 1905 byl – Zemská odborná hospodářská škola. Přes zemědělskou školu a SOU zemědělské, se v roce 1994 stala školou, která integruje studijní a učební obory.

Důležitou etapou pro školu byla „Optimalizace středních škol“ v roce 1998. Došlo ke sloučení tří středních škol v regionu.....

a jednou z nich bylo i SOU strojírenské v Rousínově.

### **Historie rousínovského strojírenského učiliště sahá do roku 1963.**

Město Rousínov je však spíše známo jako město, které se proslavilo dřevozpracujícím průmyslem a výrobou nábytku. I první větší dílna, která se začala zabývat výrobou autokaroserií, byla původně zařízena jako dílna kolářská. Během první světové války měla tato dílna Tomáše Lepila až 70 zaměstnanců. Po válce ale odbyt kolářských výrobků poklesl a p.Lepil svou dílnu přeorientoval na zhotovování součástí ke karoseriím osobních i nákladních automobilů. Dílna prosperovala a zakázek bylo dost a tak nebylo divu, že počet zaměstnanců stoupl až na 260 osob. Ještě během konjunktury, ve dvacátých letech, provedl Lepil modernizaci strojního zařízení a instaloval vlastní generátor na výrobu elektrické energie. Ale hospodářská krize ve třicátých letech dolehla i na Lepilův podnik a tak na konci roku 1933 zde pracovalo pouze 33 dělníků, a to ještě s omezenou pracovní dobou.

Řada dělníků proto hledá práci i za hranicemi – ve Vídni. Takový stav trval až do roku 1937, kdy došlo obnovení stálé výroby a počet dělníků byl částečně naplněn.

**SOU  
Strojírenské  
ROUSÍNOV**

Období protektorátu a druhé světové války je poznamenáno uspokojováním zakázek pro vojenské účely, jsou navazovány komerční styky s německými obchodníky. Stav zaměstnanců je opět omezen brannou povinností mladých lidí a nuceným nasazením k práci v říši.

Po skončení války a až do roku 1948 se do Slavíkovíc /místní část Rousínova / vrátila výroba autodílů a karoserií pro autobusy. V roce 1948 byl Lepilův podnik znárodněn a zařazen do národního podniku Karosa Vysoké Mýto. Se začleněním do vyššího hospodářského celku se v Rousínově přestaly vyrábět karoserie pro autobusy a jejich výroba byla převedena do Vysokého Mýta. Slavíkovický závod se začal zabývat výrobou různých karosářských náhradních dílů a přešel na stavbu speciálních vozidel. Zaměstnanci a i vedení podniku museli často překonávat těžkosti vyplývající ze změn sortimentu výrobků. Přicházeli noví pracovníci, které bylo nutné nejprve zapracovat v karosářském oboru. Stále častěji to byly i ženy z domácnosti.

Řešení se nabízelo – vychovat svoje dělníky. Ale ze strany nadřazených hospodářských celků nebylo pochopení. Až později a to psal již rok 1963. To byl rok, kdy se poprvé v historii učňovského školství v Rousínově začíná s výukou učňů v oboru karosář a strojní zámečnick,

Ale mezi tím ještě dojde několikrát ke změně názvu závodu. Závod jako takový prochází modernizací strojního zařízení, jsou přistavovány nové výrobní haly, ale sortiment výroby zůstává i dále stejný – náhradní díly pro karoserie nákladních a účelových automobilů.

Ale než dojde v roce 1963 ke zřízení odborného učiliště, jsou noví karosáři připravováni na své povolání přímo v závodě. Na konci padesátých let je do rousínovského SVA přesunuta náročná výroba účelových vozů.

Po dohodě s krajskými školskými orgány je v závodě zřízeno učňovské středisko zajišťující praktický výcvik s 21 žáky. Jsou mezi nimi budoucí karosáři, zámečníci, nástrojaři a elektromechanici, Dohledem nad odborným výcvikem byl pověřen pan Varta Fr., administrativní záležitosti učňů vedl pan Maleček L.

Výuka těchto prvních žáků probíhala tak, že tři dny v týdnu vykonávali praktickou výuku v prostorách závodu a další tři dny se vzdělávali v teoretických předmětech na učilišti ČSAO v Brně. A od září roku 1958 dochází k rozhodnutí, že OU ČSAO bude každým rokem zajišťovat teoretickou výuku pro celou třídu karosářů pro SVA Rousínov.

Plán výroby byl každým rokem úspěšně plněn a výsledky stavěly rousínovský závod SVA na přední místa celého podniku. A i chod učňovského střediska se úspěšně rozvíjel. Významně k tomu přispělo rozšíření stavu pedagogických pracovníků o zkušené odborníky – karosáře. Mistři odborného výcviku byli v té době Lad. Maleček, Ludvík Páviš, Stanislav Viktorín, Bohuslav Černý, Alois Bednář a Miloš Skácel.

S přibývajícimi úkoly závodu a i s přibývajícím počtem učňů, bylo nutné připravit celou pedagogickou agendu. Vytvořit učební osnovy a tematické plány, jak pro karosáře, tak i pro obor strojní zámečnick. Bylo nutné vytvořit normy náradí a zajistit nutné množství pro celé středisko. V té době ještě středisko nemělo svou vlastní dílnu a učni byli na pracovištích – dílnách závodu. Mistři odb.výcviku měli deníky, do kterých se zapisovalo plnění osnov.

Je však nutné podotknout, že i přes tento pokrok, byli učni i s mistrem zařazeni do výrobního programu dílen. Učni tak získávali zkušeností nejen od mistrů odborného výcviku, ale měli i možnost sledovat a účastnit se práce přímo ve výrobě.

Práce mistrů OV nespočívala jen ve vedení odborného výcviku, ale pro učně byly zřizovány zájmové kroužky, organizovány sportovní soutěže a učni i pomáhali brigádami v místním JZD při sklizni úrody.

Za zmínku snad stojí i to, že v roce 1960 byla přijata do prvního ročníku i tři děvčata. A to do učebního oboru karosář.

Rok 1961 je důležitým mezníkem pro učňovské školství rousínovských karosářů. Je to rok kdy učňovské středisko získalo poprvé vlastní dílenské prostory. Jednalo se o bývalé dílny stolařů a dílnu, kde se opravovali zemědělské stroje. Obě dílny byly na ulici Rudé armády a proti sobě přes silnici. Praktická výuka v těchto dílnách probíhala až do roku 1990. Byly využívány většinou jako prostory pro první a druhé ročníky. Žáci třetích ročníků vykonávali praxi na provozních pracovištích, která byla smluvně zajišťována po celém regionu anebo přímo ve výrobním závodě.

A tou druhou, slavnostní událostí roku 1961, bylo první vyřazení absolventů karosářů a strojních zámečnicků. A že se učňovskému středisku skutečně dařilo, svědčí i fakt, že mu byly svěřovány rozsáhlejší práce. Jednou z nich byla počátkem roku 1962 oprava havarovaného autobusu Š- RTO Lux. Pro zdárné splnění



zakázky bylo nutné zajistit materiál, zhotovit velké množství šablon a přípravků na detailní části karoserie. A ještě tak náročnou práci ztěžoval fakt, že učňovské středisko nemělo vlastní dílnu, do které by se vůbec autobus vešel. A tak se při práci bojovalo i s nepřízní počasí a tím i s možností používat elektrický proud. Přes všechny potíže byla zakázka splněna v termínu a ke spokojenosti zákazníka.

Další práce podobného typu nedaly na sebe dlouho čekat. Ještě téhož roku byla

učňovskému středisku svěřena další velká oprava autobusu pro ČSAD Krnov. Díky těmto dvěma velkými zakázkám se náročné opravy staly trvalou náplní činnosti učňovského střediska.

Tyto úspěchy na sebe soustředily pozornost dalších zájemců o výuku v tomto oboru. A zájem byl z celého Jihomoravského kraje. Nadešel čas tento problém řešit do důsledků. Vedení závodu po mnoha složitých jednáních s resortními i školskými orgány přistoupilo na zřízení odborného učiliště při národním podniku SVA Rousínov. Stalo se tak v roce 1963 a největší zásluhu na otevření odborného učiliště měl tehdejší ředitel závodu Schreiber a krajský školní inspektor Vránek.

....a to jen vagon, kde se vyučovalo

MNV v Rousínově vypomohl předáním budovy školy a místní ZDŠ vypomohla nábytkem. UŠ na ul. Příční a OU na Bratislavské ul. zapůjčilo do začátku potřebné učebnice.



Byli přijati noví učitelé všeobecně vzdělávacích a odborných předmětů. A tak se v začátcích setkáváme se jmény: Flössler, Moudrá, Skula, Chyňa, Dvořáček, Klimeš. V tom prvním roce byla zřízena jen jedna třída, ale v dalších letech se vzdělávalo až 245 učňů v devíti třídách. Zajímavým řešením nedostatku prostorů /část budovy byla v prvních letech využívána pro potřeby OO-VB/ bylo umístění starého vyřazeného železničního vagonu na zahradu školy. Ten sloužil jako učebna pro jednu třídu. Situace se zlepšila po odstěhování oddělení Veřejné Bezpečnosti. Uvolněné prostory byly upraveny pro potřeby výuky. V té době se zde připravovali na povolání učni ze 40 závodů. A jelikož škola neměla vlastní ubytovací prostory, muselo téměř 90% žáků dojíždět.

Později došlo ke spolupráci s učilištěm UP Rousínov a dojíždějící učni byli ubytováni v Domově mládeže při UP Rousínov. A díky tomuto řešení se začíná rozvíjet i mimoškolní činnost. Pod vedením pedagogického sboru získávají žáci řadu ocenění ve sportovních soutěžích. Výrazných úspěchů dosahují v rámci jihomoravského kraje v přeboru ve stolním tenisu, kopané a ledním hokeji. Ve školním roce 1969 -70 je konečně dojednána s vedením podniku modernizace školy. Je vybudováno ústřední topení, zrekonstruovány jsou všechny



prostory určené pro výuku. Rozšířil se i pedagogický sbor. Pod vedením ředitele školy ing. Ludvíka Páviše zde vyučují všeobecně vzdělávací předměty Alena Hykšová, Helena Maršálková, odborné předměty Liška, Flössler, Časný a jsou zde i externí učitelé ze závodu. Odborný výcvik dále vedou Maleček, Černý, Frank, Mazel.